

Пише:

Софија
Поповић

Београд, децембра 2007.

МАТИЦА НАС НЕ УВАЖАВА

"Ја сам нека врста религиозног социјалисте и зато ми је данас у Србији тешко да се одредим између политичких странака које су све као тесне кошуље"

Срби из Канаде знају Милу Малруни, а ја сам једна, у том смислу, мање значајна Мила. Ипак, не кријем, наше везе са умним људима и политичарима", каже Мила Алечковић-Николић, позната у дијаспори по лобирању за Србију. Из њеног дугогодишњег боравка у Паризу (готово три деценије), изродила се борба за „српску ствар“ у оквиру разних организација које уједињују Србе. Била је то, према њеним речима, прво Заједница Срба Француске, затим Конгрес Срба Европе, па Конгрес Евроазије и, најзад, сада антиглобалистички Неодоголистички социјални покрет СЕДЕП.

„Не бавимо се се фолклором, већ антиглобалистичким покретом“, прецизира „француска“ Мила, тврдећи да је политичка поларизација на левицу и десницу превазиђена и да данас постоји подела на глобалисте и антиглобалисте.

Кћерка познате песникиње Мире Алечковић, која носи и мајчино и презиме оца сликара, данас предаје психологију са антропологијом на Сорбони, где је и докторирала. Често долази у Београд, али још није задовољна сарадњом са матицом. У својој књизи етнопсихолошких есеја „О дому и иском“, као и у књизи политичких есеја „Ко то прича о Европи“, посвећеној српској дијаспори, описала је, каже, борбу за поштенији свет.

„Нико нас у матици још није потпуно уважио, а ми говоримо само проживљено и истинито“, додаје, не кријући да нису боље прошле ни њене друге идеје. Рецимо, њена иницијатива да Пећка патријаршија постане место окупања Срба из дијаспоре боље је прихваћена у свету него у овдашњем Министарству за дијаспору. Чак су се неки директно из света вратили и сада живе са сестринством, каже Мила Алечковић-Николић, тврдећи да је Пећка патријаршија заиста центар Срба света.

Жена која је видела како се наши људи муче по свету и која је и сама, признаје, била гладна док је студирала упркос свим „везама“, констатује да запад просто живи другачије и да они који су у њему преживели треба да сведоче, налазећи здраву средину између протестантске трке за богатством и наше источно-хришћанске традиције.

О свему томе, причала ми је за „Кишобран“ у београдском „Мажестику“...

ЧЕТНИЦИ И ПАРТИЗАНИ: Никада нисам имала амбиције да се бавим политиком. У Париз сам отишла још као дете. Затим сам се, после студија клиничке психологије у Београду, опет вратила у Француску. Као студент, превела сам и приредила епистемолошке и математичке есеје Жана Пијажеа и добила француску стипендију. У почетку нисам ни виђала наше Србе у

Француској. Седела сам и учила, понекад посећивала руску цркву, где сам знала многе људе, јер је мој отац имао нешто од руског порекла. Мислим да је све почело када ме је неко од наших позвао да помирим једног бившег четника и бившег партизана који су обојица побегли од „лопова

али писање је нешто друго, то је усањенички занат. Када гостујем негде са књигом, увек то обавијем политиком, јер мислим да човек који има убеђења мора да их провлачи кроз сав свој рад, а не да као шизофреничар једно говори, друго пише, а треће ради. Код мене је све споје-

свим земљама да би неколико десетина банкарских породица могло да живи од нерада и бомбардује све земље које поседују нафту) или се против ње борите, зависи какву судбину желите својој земљи у 21. веку. Да, будућност свакако припада алтермондијалистима или је уопште неће бити, да парафразирам Малроа.

СРБИ У ОПАНЦИМА: Генерал Шарл Де Гол, вођа француског покрета отпора, био је први европски модерни антиглобалиста и веома видовит човек. Многи умни људи пре њега ишли су тим путем, али он га је практично и европски уобличио, не желећи да се сврста ни лево ни десно и, чак, желећи да у политици споји најбоље из монархије и републике. Он је предвидео даљу политику НАТО пакта, англосаксонску хегемонију, обнављање Русије, буђење Латиноамериканаца. Чак и неправду учињену Србима. Колико ја знам, то је једини светски државник новије историје који је рекао лепе речи за наш народ. На питање ко пред Тријумфалном капијом треба да предводи антифашистичку поворку и за први и за други светски рат, одговорио је: „Па, наравно, Срби у опанцима“.

ПУТИН И ОСТАЛИ: Тачно је да сам у Паризу упознала Путина, а после смо често, у организацији једне његове групе, ишли у Москву. Тачно је да сам била и у кући Митерана, јер сам ишла с мајком која је била позвана на вечеру. Тачно је да

и тирана“ у отаџбини. Успех у овом мирењу главни је кривац што сам наставила да се ангажујем. Од тада су ме свуда звали и вукли на све наше свађе... Шалим се, али тако је почело.

ПАРАЛЕЛНА „КРИЗНА ГРУПА“: Наш данашњи антиглобалистички покрет је политички у правом смислу те речи. Међу нама нису само Срби, има доста Француза, Италијана, Шпанаца, Руса, правих Европљана... Ми чинимо неку врсту паралелне „међународне кризне групе“ и путовали смо као посматрачи и аналитичари у Придњестровље, Кину, Русију, Јерменију, Осетију, Венецуелу... Као европски држављани, антиглобалисти и слободни људи, бавимо се светском политиком онолико колико је то могуће. У том нашем ширем кругу је и Мишел Шосудовски, кога Срби у Канади знају. Боримо се за наше и интересе антиглобалиста у целом свету. То се данас поклапа.

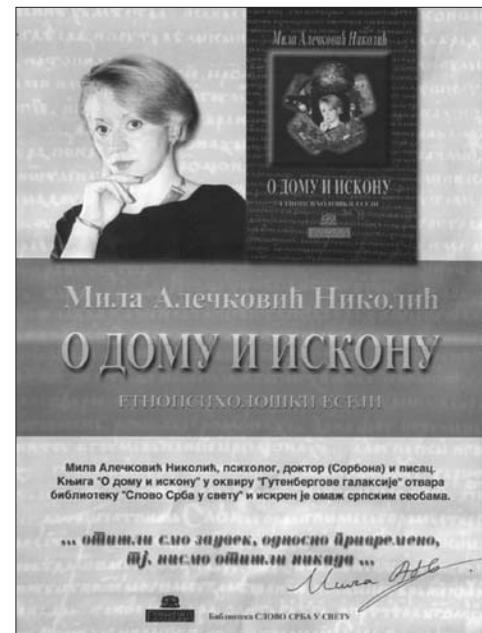
РЕЛИГИОЗНИ СОЦИЈАЛИСТА: Педагошки посао волим,

но. Вера у српску и словенску традицију, у појам архетипа, жеља за социјалном правдом и помоћи сиромашнима... Ја сам нека врста религиозног социјалисте и зато ми је данас у Србији тешко да се одредим између политичких странака, које су све као тесне кошуље.

БУДУЋНОСТ ПРИПАДА АЛТЕРМОНДИЈАЛИСТИМА:

Нема данас више ни левице ни деснице из 19. века. Нема ни суверенитета. Све зависи од глобалне политике. Оно мало достојанства које народи могу да очувају, могуће је само у свету алтермондијалиста који од почетка говоре о поштовању других идентитета и искустава.

Ми имамо пријатеље који су дошли и са левице и са деснице, а данас су антиглобалисти. Од тога да ли следите светску плутократијско-олигархијску елиту (која извлачи богатство са читавог глобуса, штампа лажне зелене папириће без покрића, држи јевтину радну снагу у

нам је пријатељ председник Придњестровља, диван човек Игор Смирнов. Тачно је и то да ми је бивши француски премијер Доминик Де Вилпен, чију смо добијену књигу превели на српски језик („Крик који тера зле духове“), захвалио за људску и политичку подршку. Тачно је и то да смо једном били гости и пуковника Гадафија, а после нисам хтела да идем док нису ослободили Бугарке. Тачно је и то да у Кини имамо „високе везе“. Тачно је да нам је пријатељ министар спољних послова Јерменије и Нагорно Карабаха. Али, то је све кап у мору борбе за мој народ.